

Ἄλλὰ στιγμαὶ ὅπως αὐταί, ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένουσιν,
ἔφεις τὰς φαρμακεύουσι, τὰ πάθη, αἰ πικρίαί·
ὡς λάμπουν ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὰ ἀγαθὰ μας σθένου
καὶ μᾶς παρουσιάζονται ὡς φρούδαι ὄπτασιαι.

Π. Ν. Μ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

*Λαμαρτίνου ποιητικαὶ μελέται μεταφρασθεῖσαι
κατ' ἐκλογὴν ἐμμέτρως ὑπὸ Ἀγγέλου Σ.
Βλάχου. Ἐν Ἀθήναις 1864.*

Η ΓΑΛΛΙΑ δὲν ἔχει μεγάλους ποιητάς, οὐδ' εὐρίσκειται εἰς τὴν Γαλλικὴν ποίησιν τὸ ὕψος ἐκείνου τὸ θαυμαζόμενον εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας καὶ εἰς τὰ τοῦ Βύρωνος, τοῦ Σακσεπέρου, τοῦ Σίλλερ. Παρὰ τοῖς Γάλλοις ἡ ποίησις εἶναι ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον, εἶναι μικρὰ χρυσαλλίς ἄπτερος· εἰσέτι καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἰσχυρογία μᾶλλον ἢ ποίησις· οὐχ' ἦπτον ὅμως μεταξὺ τῶν εὐαριθμητῶν κατοίκων τοῦ Γαλατικοῦ Ἑλικῶνος διεκρίθη ἀναντιρρήτως καὶ ὁ Ἀλφόνσος Λαμαρτίνος, οὗ τὴν βιογραφίαν ἐδημοσίευσεν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκδόσεώς της ἡ *Χρυσάλλις*. Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἔμμετρος μετάφρασις τοῦ Κ. Α. Βλάχου εἶναι λίαν ἐπιτυχὴς καὶ περὶ τὸ λεκτικὸν καὶ περὶ τὸ μέτρον σύγκριται δὲ ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὁδῶν καὶ τούτων ὁ μεταφραστὴς προτάσσει ἔμμετρον ὡσαύτως ἀφιέρωσιν τῷ Λαμαρτίνῳ. Ἐκ τῆς ὅλης μεταφράσεως παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν πρώτην ὁδὴν, κατὰ τύχην αὐτὴν ἀποσπάσαντες, ἵνα λάβωσι πείραν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τῆς ποιητικῆς καὶ στιχουργικῆς ἱκανότητος τοῦ τε γράψαντος καὶ τοῦ μεταφράσαντος.

Η ΜΟΝΩΣΙΣ.

Συγνάξις ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, ὑπὸ δρυὸς σκιάδα,
Ἴνα βρεβάσω κάθημαι, πρὶν ἢ ὁ Φαῖθος δύσει,
Φέρω εἰκὴ τὰ βλέμματα ἐπὶ τὴν πεδιάδα,
Ἵς ἡ εἰκὼν τὴν ὄψιν τῆς ἐπιμῆδος μου ἀνελίσσει.

Ἐδῶ κυλίει ποταμὸς τὰ βεῖθρά του μὲ κρότον,
Κ' εἰς χάσμα πέραν σκοτεινὸν νὰ βυθισθοῦν τα στέλλει,
Λίμνη ἐκεῖ τὸ νᾶμά της ἐκτείνει τὸ ὑπὸ πῶτον,
Καὶ τῆς ἐσπέρας ἀνωθεν τὸ ἄστρον ἀνατελλει.

Φεύγει ἐκ τῶν βουνῶν αὐτῶν, μὲ δάση ἐστεμμένων,
Τὸ λυκαυγὲς ἀκτῖνά του ἐσχάτην ἀκοντίζον,
Καὶ τὸ ἀπῶδες τῆς νυκτὸς ἄρμα σιγὰ προβαῖνον,
Ἵψοῦται, καὶ εἰς τ' ἄρκου του λευκαίνει τ' ὀρίζων.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν ὕψων τοῦ κωδωνοστασίου

Φωνὴ θρηνώδης ἀντηχεῖ εἰς τοὺς κενούς αἰθέρας,
Τὸν ὀδοιπόρον σταματᾷ ὁ κώδων τοῦ χωρίου,
Καὶ σβύνει μ' ἤχους εὐλαβεῖς τοὺς ἤχους τῆς ἡμέρας.

Πλὴν τὴν ψυχὴν μου τίποτε ἐκ τούτων δὲν παθαίνει,
Μένω ψυχρὸς, ἀνάληγτος ἐμπρὸς τῶν καλλονῶν τῶν.
Βλέπω τὴν γῆν ὡσεὶ σιγὰ θασκόπως πλανωμένην, . . .
Ἵ! δὲν θερμαίνει τοὺς νεκροὺς ὁ ἥλιος τῶν ζῶντων.

Λόφον πρὸς λόφον θεωρῶ ὄλην τὴν κύκλιον φύσιν,
Καὶ μάτην τοῦ ὀρίζοντος προβλέπων τὰ σημεῖα,
Τὴν ἄρκτον, τὴν ἀνατολὴν, τὸν νότον καὶ τὴν δύσιν,
Ἐδὲν μὲ προσμένει, ἐκφρονῶ, κ' ἐμέ που εὐτυχίαν.

Τί πρὸς ἐμὲ ἀνάκτορα, καλύβαι καὶ κοιλάδες,
Εἶν' ἀντικείμενα κενὰ, ἀθέλγητρα καὶ κρύα,
Ἵ! δάση, θράχοι, ποταμοί, ὧ φίλαι πεδιάδες,
Ἐν μόνον ὄν σᾶς ἔλλειψε κ' ἐγένετ' ἐρημία.

Ἄμεριμῶ ὁ ἥλιος τὸν ῥοῦν του ἂν ἀνύει,
Ἄν εἶν' εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἂν εἶνε εἰς τὸ πέρας,
Ἄν ἀνατέλλει αἰθροῖς, ἂν ὀμιχλώδης δύει·
Δὲν ἀναμένω τίποτε ἀφ' ὄλας τὰς ἡμέρας.

Καὶ ἂν ἔτι ἐβάδιζον, ὅπου αὐτὸς βαδίζει,
Κενὸν θ' ἀπῆλθα κ' ἐρημον παντοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου!
Ἵ! δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲν ἀφ' ὅσ' αὐτὸς φωτίζει,
Ὅστε ζητῶ τι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀπεράντου κόσμου.

Ἄλλ' ἂν ἐκβαίνων τῶν στενωῶν τῆς σφαίρας μου ὀρίων,
Ἐποῦ φωτίζει ἄλλο φῶς ἀλλ' οὐρανοῦ σαπφείρους,
Ἄνεβαινον, τὸ πνεῦμά μου τῆς ὕλης ἀπεκδύων,
Θ' ἀπῆλτων ὅ, τι ἐπλάσα τοσάκις κατ' ὀνειρούς.

Νέκταρ ἐκεῖ θὰ μ' ἔχυνεν εὐδαιμονίας κρήνην,
Ἐκεῖ θὰ μ' ἐπερίμενον ἐλπιδες, ἔρωις, πόθοι,
Καὶ τ' ἄκρον ἀγαθόν, εἰς ὃ πᾶσα καρδία τεινεῖ,
Κ' εἰς ὃ ἐν ὄνομα ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἐδόθη.

Ἄς ἡδυνάμην τῆς ἡοῦς τὸ ἄρμα ν' ἀναβαίνω,
Κ' εἰς ζήτησίν σου νὰ πετῶ, σκοπεὶ πόθων ματαίων!
Πλὴν . . . διατί ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐξορίας μένω,
Ἄρου οὐδὲν ἀπέμεινεν, αὐτὴν κ' ἐμὲ συνδέον;

Ἐταν τὰ φύλλα τῶν δασῶν ἡ πεδιάς συνάζη,
Ταχὺς τὰ σύρει ἄνεμος, τὸ ἔσφαρος σαρῶνων,
Κ' ἐμοῦ μὲ φύλλον μακρὰνθὲν ὁ βίος ὁμοιάζει,
Παράσυρῃ τον ὡς αὐτὰ, ὧ πνεῦμα τῶν κλυδῶνων.

ΟΙ ΓΕΝΙΤΣΑΡΟΙ. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀξιότιμος κύριος Συμεὼν Ἀνδρεάδης ἀνήγγειλε τὴν ἀναδιμοσίευσιν τοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ ἡμετέρα γλώσσῃ μεταφρασθέντος καὶ ἐκδοθέντος μυθιστορήματος τοῦ γάλλου Ἀλφόνσου Roger, οἱ γενίτσαροι ἐπιγραφόμενου, καὶ ἔχοντες ὑπόθεσιν τὴν καταστραφὴν τῆς τουρκικῆς ταύτης σπείρας,

τῆς μάστιγος ταύτης τῶν τε χριστιανῶν καὶ τούρκων. Ἡ εἰκὼν τῆς σωτηριώδους ταύτης κα-
ταστροφῆς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ὑπὸ τοῦ κυρίου
Roger ζωογραφηθεῖσα, καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας
καὶ χάριτος, εἶναι ἀξία τῆς περιεργίας τοῦ κοινοῦ.

Ὁ Κύριος Ἀνδρεάδης ἰδὼν τὴν μεγάλην ζήτη-
σιν τοῦ βιβλίου, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ
φιλόκαλον κοινὸν, ἐπεξεργάσθη ἐκ νέου τὴν τυπο-
θεῖσαν πρὸ ἐτῶν μετὰφρασιν, ἀπαλλάξας αὐτὴν
τῶν τε τυπογραφικῶν καὶ ἄλλων περὶ τὸ λεκτι-
κὸν σφαλμάτων, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀναδημοσίευσιν
αὐτῆς. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου διὰ μὲν τοὺς ἐν Κων-
σταντινουπόλει συνδρομητὰς ὤρισθη εἰς δραχ. 5.
διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχ. καὶ τῷ Ἐξωτερ. δραχ.
5. 1/2.

ΦΥΣΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ.

● **ΛΙΑΝ** λυσιτελής ἤδη καταστάς εἰς τὰς τέ-
χνας, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν βιομηχανίαν Ἡλε-
κτρισμὸς δύναται νὰ προσονομασθῇ δύναμις παγ-
κόσμιος ἄτε παραγομένη ἐν πάσῃ σιγμῇ ποικίλως.

Τῆς ἀγνώστου ταύτης δυνάμεως τὰ φαινό-
μενα οἱ φυσικοὶ διαιροῦσι εἰς δύο· εἰς τὰ τοῦ ἡ-
ρέμου ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ καὶ στατικοῦ ἠλεκτρι-
σμοῦ προσονομαζομένου καὶ εἰς τὰ τοῦ κινητοῦ,
τοῦ καὶ δυναμικοῦ.

Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ Θαλῆς 600 π. χ. καὶ
παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁ Πλίνιος κατὰ τὴν πρώτην
μ. χ. ἑκατονταετηρίδα παρετήρησαν ὅτι ἡ ἠλε-
κτρος τριβομένη ἐν ὑφάσματι ἐξ ἐρίου ἔλκει καὶ
ἀπωθεῖ ἐλαφρά τινα σωματία. Οὐδεὶς ὅμως τότε
ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ μικρὸν αὐτὸ πείραμα ἔμελλε
μετὰ παρέλευσιν πολλῶν αἰώνων νὰ γίνῃ αἰτία
παραγωγῆς θαυμασίων ἀνακαλύψεων εἰς τε τὰς
τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ ἰδίως τῆς ἀνακαλύψεως
τοῦ ἀλεξικεραύτου καὶ τῆς συγκοινωνίας ἀπά-
σης τῆς ὑψηλίου δι' ἐνὸς συνδέσμου (réseau) ἢ
σύρματος ὑποβρυχίου ἢ καὶ ἀναερίου.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ βα-
σιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Νουμάς διὰ γοητείας κατή-
γαγε τὸν κεραυνὸν, ὁ δὲ Τύλλος Οὐτίλλιος μιμη-
θεὶς αὐτὸν καὶ μὴ ἐπιτυχῶν ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ κε-
ραυνοῦ καὶ ἀπέθανεν.

Οἱ Ὁράκιες δὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξετόξευον
βέλη εἰς τὰ νέφη πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κεραυνοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου,
ὅτι καὶ ἕτερα σώματα ἔχουσι τὴν αὐτὴν τοῦ ἡ-
λέκτρου ιδιότητα, ὡς ὁ υἰάκυνθος ἠλεκτριζόμενος
διὰ τῆς θερμότητος ἔλκει καὶ ἀπωθεῖ τὴν αἰθάλην.

Τοιαύτας σμικρὰς γνώσεις περὶ τοῦ ἠλεκτρι-
σμοῦ εἶχον ὅτε Πλάτων, ὁ μετ' αὐτὸν ὁ Πλούταρχος
καὶ ἄλλοι. Ἴδου τί ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος
περὶ ἠλέκτρον «τὸ δ' ἠλεκτρον πάντα κινεῖ καὶ
» προσάγεται κοῦφα πλὴν ὠκίμου καὶ τῶν ἐλαίου
» βρεχομένων· ἡ δὲ σιδηρίτης λίθος (μαγνήτης)
» οὐκ ἄγει τὸν σίδηρον ἀν σκορόδῳ χρισθῇ. Τού-
» των γὰρ ἐμφανῆ τὴν πείραν ἐχόντων, χαλεπὸν
» εἶναι τὴν αἰτίαν εἰμῆ καὶ παντελῶς ἀδύνατον
» καταμαθεῖν.» (Πλούταρχ. Συμποσ. Βιβλ. II.
πρόβ. 7.) Αἱ περὶ ἠλεκτρισμοῦ γνώσεις τῶν ἀρ-
χαιῶν ἦσαν λοιπὸν λίαν περιορισμέναι καὶ οὐδε-
μίαν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἔλαβον ἀνάπτυ-
ξιν μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, ὅτε ὁ
Γουλιέλμος Γιλβέρτος, ἰατρὸς τῆς Βασιλίσσης τῆς
Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, μελετήσας τὸ φαινόμενον τῆς
ἐλξεως τοῦ σιδήρου ὑπὸ τῆς σιδηρίτιδος λίθου,
ἀνεύρεν ὅτι καὶ ἕτεραί πολλαὶ οὐσίαι διὰ τῆς
τριβῆς ἔλκουσι καὶ ἀποθῶσιν ἐλαφρότερα σώμα-
τα, οἷα ὁ ἀδάμας, ὁ σάπφειρος, ὁ ἀμέθυστος, ὁ
ὕελος, τὸ ἠλεκτρον, ὁ ἰσπανικὸς κηρὸς, ὁ ὀπάλλιος
λίθος, ἡ ῥητίνη καὶ ἕτερα πολλά, ὡς ὁ χάρτης
τριβόμενος δι' ἐριούχου ἔλκει πολλὰ λεπτὰ τρίμ-
ματα λεπτοτέρου χάρτου.

Μετὰ ταῦτα ὁ Βέλλερ παρατηρήσας πρῶτος
τὸν ἠλεκτρικὸν σπινθῆρα ἠνένησε τὴν ταυτότητα
αὐτοῦ πρὸς τὸν κεραυνόν.

Μετὰ μικρὸν δὲ ὁ Ἄγγλος Γράντ τὸ 1727 ἀ-
νεκάλυψεν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς διαδίδεται δι' ἀγω-
γῶν ἢ ἠλεκτραγωγῶν, καὶ ὅτι τὰ μὲν τῶν σωμάτων
εἰσὶν ἠλεκτραγωγὰ τὰ δὲ ἀνηλεκτραγωγὰ πρὸς
δὲ ὅτι ἡ μὲν ῥητίνη, ὁ ἀδάμας, τὰ ἔλαια, τὸ ἠλε-
κτρον, κλπ. κωλύουσι τὴν διάβασιν τοῦ ἠλεκτρι-
κοῦ ρευστοῦ, τὰ δὲ μέταλλα τὰ ὀξεῖα ὑγρά, τὸ
ὕδωρ, τὰ δέρματα τῶν ζῶων ἀφίνουσιν ἐλευθέ-
ραν τὴν διόδον αὐτοῦ. Διὰ τῶν δύο τούτων ἀνα-
καλύψεων μεγάλως ἡ ἐπιστήμη προώδευσε (α).

Τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς παρηκολούθησαν ἡ τοῦ
ὕελάδου ἢ θετικοῦ καὶ τοῦ ῥητινώδου ἢ ἀρνη-
τικοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐφεύρεσις ὑπὸ τοῦ Δυρζαίου,
ταύτην δὲ ἡ τοῦ Ἀββᾶ Νολλέτου ἐφεύρεσις τῆς

(α) Les grandes inventions anciennes et modernes
sur les sciences, les arts et l'industrie par Figuier
page 242.